Don Simon

Andalusia Blues

Miroase tare a iasomie. Asa miroase Andalusia.

Se spune ca Dumnezeu, la începutul Lucrarii Sale, satul de îngemanarea albastrului cu albastru, a facut promontoriul Andalusia si mirosul de iasomie, apoi toate celelalte, asa cum sta scris.

Din goana unui Suzuki se vad mai bine colinele statului inchizitorial. Nu exista colina în Andalusia pe care sa nu fi ars o cruce. Este un ciudat amestec de frumos si grotesc, de rai si purgatoriu, o împletitura a ceea ce a conceput Dumnezeu si a ceea ce si-a imaginat omul crezând în aproape-dumnezeirea lui.

1. SANTA ANA

Nu se poate sa nu remarci Santa Ana, desi nu pare cine stie ce mare scofala de localitate. Este mai degraba un sat prapadit, fara importanta, la fel de insignifiant ca si cei câtiva oameni care se mai încumeta sa mai stea în cladirile mâncate de cancerul razboiului civil. Aici iasomia este mai viguroasa si miroase mai tare. Are radacinile bine ancorate în pamântul revigorat de carnea comisarilor inchizitoriali si a politiilor regale. Aici, la Santa Ana, daca pui urechea pe pamântul negru înca mai poti auzi urlete si arme descarcându-se. Câtiva ani buni dupa încetarea razboiului, atât credinciosii din Espagna, cât si cei din Andalusia au venit sa-si faca penitentele. Au aprins lumânari si s-au rugat, s-au uitat chiorâs unii la altii, apoi s-au rugat din nou, însa asta nu a înviat pe nimeni si granita a ramas granita. Dumnezeu a ascultat sau nu bolboroseala lor patetica, problema Lui. Dupa o vreme interesul pentru localitate a scazut, ca mai apoi sa piara definitiv. Santa Ana a ramas sa miroasa singura iasomia de pe malurile Guadalquivirului, sa pompeze puternic vin de pe coastele colinelor, în cea mai nebuneasca si mai netrebnica terapie împotriva propriei slabiciuni. A ramas cu mâna ei de barbati abrutizati, cu femeile umblând desculte, despletite si sleampete, în cel mai dezolant tablou impresionist. A ramas sa zaca, sa simta NIMICUL înecând-o.

Câtiva ani a disparut de pe harta ca si când n-ar mai fi existat. Pâna în ziua când...

2. MANIFESTUL LUI DON QUIJOTE CATRE NOUA INCHIZITIE

Înalte si PreaLuminate Figuri, *As vrea sa va spun urmatoarele De când s-a federalizat Espagna si de când Andalusia a trecut ca o dobitoaca mare si paroasa de partea voastra (oare prin vointa ei?), nimica bun nu s-a întâmplat. Aflati dara, de la un simplu amarastean, ca ce faceti voi nu este lucrare, cu atât mai putin o lucrare pe placul Domnului. Daca acuma ati fi în fata Lui v-ar scuipa între ochi. Nu se face dragoste de Dumnezeu cu anasâna.*

Va cer scuze ca ma exprim atât de dezlânat si de îndraznet, însa radacina mea ca om se afla adânc înfipta în patrie si ma îneaca furia de prostia dumneavoastra. Este drept ca sunt un taran ceva mai instruit, însa în panoplia realizarilor mele sta o bataie buna data unora dintre soldatii administratiei instituita de voi, fapt ce mi-a adus pe loc titlul de Mare Compeador al Razbunarii. Pai n-am putut sta deoparte sa vad cum o crucifica pe dona Ignes, care a zis ca Inchizitia seamana cu un Munte al lui Venus hamesit. Dupa câte stiu eu, Constitutia înca mai e valabila si-n ea sta scris ca omul se poate exprima liber. Ce sunteti voi sa omorâti constiinta individuala? Nazisti? Comunisti? Imperialisti? Evrei? Congelatoare? Becuri de 500 W? Ca daca ucideti individualitatea, atunci suprimati si constiinta colectiva. Toate precedentele din istorie sunt exemple proaste din care voi n-ati învatat nimica, însa, vorba unui bun prieten al meu: 'o sa-i împuste cineva si pe astia.' Sa nu uitati asta.

Mâine, poimâine intra chinezii în Europa. Sa vad atunci ce o sa faceti.

Chipuri de semizei bolnavi, *- omul se face din dragoste si din Dumnezeu; - omul traieste putin, se instruieste si mai putin si plateste o gramada de taxe; - daca are noroc, face dragoste devreme; - omul se bizuie pe noroc; - daca n-are noroc cu dragostea (vedeti mai sus), descopera narcisismul (se masturbeaza, adica); - dupa ce trece epoca si destrabalarea hormonala, se maturizeaza în credinta; - omul vorbeste cu Dumnezeu în apusul vietii lui, asa ca, prapaditilor, la ce-l mai amarâti si voi?*

PreaFericite Fete de Cur *- sa nu v-apropiati de Dulcineea mea si nici de satul Toboso, ca stiu ca aveti mâna lunga, iar mie nu-mi face nici o placere sa ma întorc printre voi; - stiu ca voi fi declarat persona non grata, însa am sa va fac zile fripte, pentru ca am asa o putere, încât numai daca dau o basina simt ca o sa va rup la toti picioarele; - sper sa va pisati pe voi în toate noptile în care o sa vin sa va bântui.*

Punct.

Si acum tu, Sef al prostilor.

SUBTITLU: Torquemada, sau cum te-o chema acuma, - am auzit ca atunci când erai militar te-ai lovit la cap pe undeva prin Kosovo; pai ce ma-ta-n cur cautai acolo daca patria îti era la-ndemâna asteptând sa-i fi recunoscator ca te-a fatat?

- ne-am mai întâlnit într-o viata anterioara; - tu faci apologia prostiei, iar eu pe cea a 'nebuniei' cu care te-am înfrânt (si te voi mai înfrânge); - umbla vorba ca-ti lasi cacanarii sa faca dragoste între ei, sau poate si tu esti robul liberalismului sexual?

- ce esti tu, vita a Andalusiei?, cuvântul lui Dumnezeu sau ce?

Punct si iar punct. Virgula,

Ma semnez, don Quijote Compeador Razbunator

P.S. Scuzati-ma ca am scris cu doua culori.

3. PRELUDIUL LUPTEI

... don Quijote, demonul Espagnei, calare pe un Suzuki model '23, a trecut prin Santa Ana la vremea amiezii. S-a oprit pentru scurta vreme în fata catedralei, din care nu mai ramasese decât frontonul, a descalecat, a sarutat treptele din marmura, si-a smuls lantul de la gât - la capatul caruia atârna un Christ de fildes, l-a asezat pios jos, a încalecat motocicleta si a taiat-o peste granita, în Andalusia.

Dezmeticiti de tunetul motorului ca dintr-un frison, înca cu remanenta inconfundabila a bombardierelor zguduindu-le memoria, câtiva localnici s-au întors sa-l priveasca. I-au vazut barba încâlcita, iesita de sub coiful din otel de Cordoba, armura încinsa sub burta de foc a arsitei de mai si i-au simtit mirosul, patruns în cel al iasomiei, ceva amestecat între ulei încins si benzina, i-au vazut panasul

(în culorile Dulcineei)

rosu-violet înfipt în garda coifului si, atât cât i-a lasat bautura rapusa pâna la acea ora, au admirat uluiti ansamblul om-motocicleta ca pe cea mai belicoasa personificare a unui jocker al Creatiei.

Mai ramasese ceva în urma cavalerului, si anume mirosul de bitum, pâna atunci nestiut, mai degraba uitat, dezvelit din amorteala de pneurile motocicletei. Si el mai ramasese sa induca întrebari în uluirea si asa deplina a amarâtilor din Santa Ana.

Aerul continua sa atârne, întreg în mirosuri si sa tremure, pentru ca dinspre nord îsi facura aparitia politiile regale. Oamenii îsi dorira cu ardoare ca totul sa fie o simpla iluzie si ei sa zaca în nimicnicie, ca si pâna atunci,

însa nu era o iluzie. Nu era. Se trezira brusc spectatorii unei scene aberante. Un zanatic în armura, dincolo de Guadalquivir, sfida politistii. Ei, la mijloc. Din spectatori se trezira figuranti, într-un despotic film interactiv. Uitara mirosurile, fugira, ridicara praful în picioare cautându-si disperati lojele de spectatori.

Neîntelegând.

Don Quijote oprise motorul si îsi ridicase viziera. Statea cracanat chiar în mijlocul soselei. O caricatura

(halal paradox al cuvintelor!)

maiestuoasa.

În Santa Ana, dincoace de Guadalquivir, în Espagna, o duzina de politisti astepta...

4. SCRISOARE CATRE DULCINEEA

Madona a visurilor mele,

A trebuit sa fug din nou din bratele tale pline de dragoste în sublima si decadenta Andalusie. Nu ai nici o vina. De vina este soarta mea nenorocita si aproape-imposibilitatea iubirii noastre.

Mai am putin, dragostea mea si împlinesc patruzeci de ani. Fiecare zi ma cocoseaza, dar îmi înnobileaza sentimentele pentru tine.

Sa nu crezi ca am uitat:

- când am facut dragoste întâia oara (la sud de satul tau, Toboso); - ca aveam nisip peste tot si când zic peste tot, înseamna peste tot; - ca doar cu o zi mai înainte darâmasem un cubilou vechi al otelariei regale; - ca uitasem sa-mi rad barba încaruntita; - ca batusem un câine care-mi muscase anvelopa din spate a Rocinantei; - ca tinusem un discurs despre povara si stupiditatea federalizarii Espagnei, apoi o scurta trecere în revista a impactului nenorocit pe care-l suferise noul foetus autonom (Andalusia) dominat de Inchizitie; - ca am uitat sa folosesc un prezervativ.

Sfânta si lacoma bântuitoare a viselor mele erotice,

Miroseai a iasomie si asta mi-a amintit de Andalusia, de regiunea mea natala, astfel ca atunci, când am facut dragoste întâia oara, am avut senzatia naucitoare ca m-am culcat cu propriile amintiri.

M-am simtit împlinit.

Lacoma doritoare de mine,

Am fugit, dar nu de tine.

Stii bine ca politiile regale îmi poarta sâmbetele, joile, lunile si vinerile. În zilele astea nu pot sa suflu.

Când eram copil urmaream 'Babylon Blue' - scoala hormonala si mi te imaginam în fel si chip. Poate te cunosc de când eram copil, nu stiu. Ce joc secret (divin?) ne-a împiedicat sa ne cunoastem pâna acuma?

Politiile regale îmi poarta si zilele de marti, miercurile si duminicile.

Înger al trecutului, prezentului si viitorului meu,

Te-am parasit din doua motive:

- ca nu vreau sa zac în temnitele juan-carlosiste; - ca am un scop nobil care ma chinuie, însa pe care nu-l pot defini înca.

Ma duc sa ma bat cu Satan, cu balaurii si cu 'Noua' Inchizitie, cel mai represiv si mai stupid nou-nascut al omenirii. Asteapta-ma, speranta mea si nu ma urmari.

Te iubesc. Punct si

ma semnez, don Quijote Compeadorul Iubirii

P.S. Nu uita sa-mi speli sosetele pe care le-am lasat la tine.

5. 'LUPTA'

... ordine.

- Manchegule, fir-ai al dracului sa fii!

Ofiterul o spusese cu naduf, cu tot naduful acumulat de-a lungul si de-a latul Espagnei, în urmarirea dementului ' omorâtor de balauri '. Visul sau se spulberase. Tânjise sa-l prinda, sa-l dezbrace, sa-i scoata armura care înca mai pastra funinginea si sa-i umple curul cu bocanci. Visul ramasese vis. Dincolo începea Andalusia, statul inchizitorial. Dincolo începea ' lumea de fier '. Pe masura ce dospea toate astea, starea de neputinta începea sa se atrofieze lasând loc unui alt gând care aproape îl facu sa zâmbeasca. Ofiterul superior Allecante Madras y Solon îsi îndrepta vestonul plin de fireturi aurii si praf. În spatele sau tragatorul de elita Vargas îi sopti strepezit:

- De la distanta asta pot sa-l nimeresc drept în buric, domnule maior. Sau chiar mai jos.

Allecante zâmbi.

- Nu, ar însemna o violare a granitei, prietene. Stai linistit. Oricum, prostul a cazut din lac direct în put. Aia din Andalusia ard oamenii numai pentru o vorba aiurea. Imagineaza-ti ce le fac piromanilor.

Politistii auzira raspunsul si râsera decent, de convenienta. Nici la ei popii nu erau mai breji, poate mai îngaduitori. Sub adapostul uniformei se simteau oarecum în siguranta. Erau uneltele monarhiei constitutionale, ale

regatului ereditar, ale despotismului crunt imprimat de ministrii calugari. Se simteau oarecum în siguranta, însa nu-si puteau permite comentarii. Niciodata nu se stia cum pot fi interpretate. Suprastructura, mai ales de la razboi încoace, devenise represiva. Represivitatea se vadise eficienta pentru interesele Hispanitatii, pentru ca înecase revoltele si tendinta de desprindere a altor regiuni.

Pe fetele lor flutura zâmbetul.

Dincolo, de pe malul celalalt al Guadalquivirului, el fu primit de retinele dilatate de nimic ale cavalerului. Don Quijote statea gata sa explodeze. Îl înjurasera. Asta îl facea sa... Ah! Daca ar fi avut ceva în ochi, niste laseri, ceva,

(ca si broasca, daca ar fi zburat ...)

ce mare desfatare i-ar fi pricinuit imaginea lor cu pielea în vine si cu un morman de muste peste ei.

Cavalerul cauta vorbe grele, cele mai grele cuvinte care pot fi spuse, scormonea în sacul memoriei, le rastalmacea cu atentie. Gândul ca îl înjurasera ca pe un borfas îl înnebunea.

Îsi scoase din teaca de piele atârnata

(dupa modelul samurailor)

la spate lancea telescopica, o arma si lega esarfa razbunarii lânga vârful ascutit ca briciul, saruta matasea, înca în cautarea cuvintelor-tona si se îndrepta, atât cât îi permitea armura, spre pod.

- Haideti încoace, cacaciosilor! Hai sa va tai boasele!

Allecante râse cu gura pâna la urechi.

- Cu aia? întreba ironic. Pai mai bine ti-ai baga-o-n cur.

Cavalerul pali si mai tare. Mai facu câtiva pasi, cu soarele în crestet si cu o durere aproape insuportabila în degetele picioarelor strânse ca într-o menghina în cizmele din piele de crocodil. Se opri ca sa rumege afrontul. Era mai dur decât orice durere fizica.

- Lasilor, urla spre politistii care se îmbarcau în blindatele usoare, 'tu-va muma-n cur!

Însa ei nu mai auzira vocea isterizata. Întoarsera si plecara spre nord, iar dincolo de ei don Quijote vazu

(cine zice ca Espagna nu are un Nessie al ei?)

colinele stralucind în verde, alb si funingine.

Balaurul ardea mocnit si negreala maruntaielor se ridica drept între tâtele cerului. În jurul lui oamenii se agitau ca furnicile încercând sa

atenueze agonia plasmuirii neantului, mici si neputinciosi si de milioane de ori mai ancorati în noroiul în care îsi tescuiau aproape-non-existenta.

Uita pe loc ura cu ochii tinta în valatucii de fum negru. Se simtea împlinit.

Spiritul cavalerului pluti maiestuos pe deasupra oamenilor ca sa-i înghita într-o matrice cât o coaja de nuca. Si sa-i sfideze.

Se apropie de motocicleta, în timp ce un fuior de curent rece îmbratisa razant soseaua. Rasuci cheia în contact, iar blidajul Rocinantei se umplu de viata. Sângele balaurului curgea undeva în interior, în intimitatea motorului. Cavalerul avea un principiu: daca prietenul pe care-l calaresti este plin de vitalitate, atunci faima va veni de la sine. Asa credea si se simtea puternic ori de câte ori admira linia perfecta a tovarasului de drum si, mai ales, zumzetul lui înfundat asemanator cu vântul de mai lingusind tufele de

(Andalusie)

iasomie.

Trazni dintr-o data si inima i se facu cât un purice, însa spaima pieri repede, asa cum dispare la toti eroii.

Cunoscuse odata un om care suda planetare. În mintea sa asa si-l imagina pe Dumnezeu: sudând planetarele gândurilor, obturând fracturile deschise ale neîmplinirii. Zgomotul facut de munca omului era unul slab,

(asa cum sunt toate zgomotele etichetei umane)

nimicnic. Nu se putea compara cu detunatura baritonala a lui Dumnezeu.

Mai trazni o data, însa don Quijote, pregatit, nu mai tresari. Dumnezeu îi vorbea. Îsi scoase coiful si chiar în acea clipa începu sa ploua. Picaturile erau mari si racoroase. Se loveau cu putere de asfalt.

Se mai întoarse o data spre locul vitejiei sale fara seaman si nasul acvilin starui spre punctul din zare unde focul înca mocnea. Adulmeca credul o urma prea îndepartata care întârzia sa vina, în timp ce ploaia îl napadi cu furie. Abia atunci ochii lui, limpezi ca lacurile de munte, se umplura cu adevarul a ceea ce mintea sa ucisese: o benzinarie.

6. SCRISOARE CATRE OFITERUL SUPERIOR ALLECANTE MADRAS Y SOLON

Domnule maior,

M-ati urmarit cu mare încapatânare de-a lungul tarii dumneavoastra si ma bucur ca n-ati avut succes, ca altfel n-aveam cum sa va scriu. Ati fost un adversar demn o vreme, desi în multe rânduri m-ati înfuriat peste masura (sa fie asta o strategie?), însa faptul ca m-ati înjurat atât de taraneste, ma face sa

va destitui pe loc din onorantul loc în care sunteti la gradul de cacanar si umil nerusinat al monarhiei si al clicii preotilor.

Tu, neonorant adversar al meu,

As fi vrut sa-ti reamintesc cum ai fost în stare sa ma jignesti, însa hârtia asta nu poate sa suporte atâtea blasfemii pe care le-ai rostit cu gura ta fara buze. Chiar, unde-ti sunt buzele? S-au tocit ele, oare, de atâta pupat de cururi?

Cacanare caporal,

Câti oameni ai spânzurat de ... ca sa-ti meriti medaliile care o sa te bage-n pamânt pâna la urma?

Gata! Ti-am scris destul. Poate nici nu meritai, însa nu stiu daca o sa ne mai vedem vreodata. Eu sper sa nu.

Punct si. Uite-asa: .&

Dusman pe viata, don Quijote

P.S. Respectul meu pentru dumneata sta cu pantalonii-n vine.

7. UNDE SE VA VEDEA CUM S-A ÎNFAPTUIT ' REVOLUTIA'

Încotro? Uneori stii când trebuie sa te opresti, alteori nu.

Era singur, cu gândurile lui, fata în fata cu Andalusia natala. Haituiala, batrâna de zece ani, nu prea îi lasase timp sa-si judece destinul.

Când trebuie sa ma opresc? Si unde?

Lasase în urma Espagna, tara unde descoperise iubirea si ura, tara neasemuitelor comori, tara în care se afla fantasticul Museo del Prado si Casa Cervantes, tara în care înca se desfasurau minunatele coride, unde toreadorii si taurii erau deopotriva regi. În gura avea un gust amar pe care mirosul de

(Andalusie)

iasomie nu putea sa-l stearga. Zarea era plina de naluciri noroase si funingine, subliniindu-i starea de neliniste. Pâna si Guadalquivirul mirosea altfel decât în amintirea sa. Malurile erau mai pline de vegetatie, iar geana limpede a apei mai impurificata de cenusa ereticilor. Indiferent unde te-ai fi uitat, ca era Alimeria, Malaga, Tanger, Sevilla sau Cordoba, vedeai numai cruci arse. Aerul avea un iz ciudat în ploaia lui Dumnezeu, violent si satanic.

Don Quijote îsi amintea cum pâna si el, laolalta cu toti locuitorii provinciei, fusese luat de valul ' revolutiei '. Popii lucrasera concertat, ca niste adevarati psihologi. Fusese o mare isterie dezbinarea de Espagna. Oamenii darâmasera simbolurile, aruncasera statuile juancarlosiste în burta Mediteranei, apoi decapitasera structurile locale. Ei facusera toate astea. Cum? Cine mai stia. Fusese o betie continua si o vânatoare continua. Toate

neîmplinirile lor si le varsasera pe vechiul sistem, iar betia luase sfârsit atunci când preotii instituisera Noua Inchizitie. Tot oamenii fusesera de vina. Navalisera ca prostii într-o alta era a suferintei, cea mai grotesca si mai aberanta. Navalisera cu ochii albiti de ura într-o pseudo - epoca - neagra. Nu le luase mult timp trezirea. O gramada dintre ei fusese arsa, apoi turma învatase de unde vina arsura biciului si muscatura de câine.

Doar Mesia ne-ar mai putea lecui. Asa se întâmplase despartirea de Espagna.

8. SCRISOARE CATRE MARELE INCHIZITOR

Prea Onorabile Torquemada,

Daca nu te-o chema asa, ia-o ca pe o înjuratura.

Sper ca ai primit manifestul meu si mai sper ca ti-a cazut cu greu la stomac.

Trebuie sa stii ca mai degraba Andalusia este a mea si nu a ta. Sa nu uiti asta nici în somn.

Mi-am amintit cu multa amaraciune cum ai prostit patria ca sa iei puterea. Trebuie sa recunosc ca m-ai prostit pâna si pe mine. Ai stat în chilotii lui Dumnezeu, iar noua, obisnuiti sa nu-L vedem, ne-a fost jena sa ne uitam de unde-ti tragi inspiratia discursurilor sforaitoare.

Stimata mârtoaga a Andalusiei,

Am auzit ca ti-ai lasat mustata si cioc ca sa nu ti se mai vada pipota în care îndesi toata suferinta tarii. Mai bucura-te de ea cât mai poti. Chinezii i-au batut pe americani pâna s-au cacat pe ei si acum au intrat peste rusi. Vor invada Europa, mare cacanar. Îti vor îndesa în curul tau de malai-mare exact patruzeci si trei de lampioane rosii. Pe al patruzeci si patrulea ti-l va îndesa Dumnezeu.

Fante si responsabil cu dragostea între popi,

Poate ca toate cuvintele mele îti vor parea amenintari fara rost. Poate ca vei râde. Poate ca e greu sa vezi din Olimpul tau si poate ca, atunci când faci dragoste în sutana, nu-ti mai dai seama de realitate. Poate. Tu n-ai motocicleta si nici nu omori balaauri. Tu omori tara, nu ti-ar mai muri altul înainte!

Prea hamesita lipitoare,

Oare sângele tau negru nu s-a otravit îndeajuns cu atâta suferinta pe care ai pricinuit-o? De ce nu te îneci cu un os de peste?

Vei mai avea vesti de la mine.

don Quijote Compeadorul Justitiar.

P.S. Din cauza ta, nici pâna în ziua de astazi nu am act de proprietate pe pamântul din La Mancha.

9. SCURTE LAMURIRI DESPRE DULCINEEA

Cu gândul la un Mesia izbavitor, Marele Ratacitor începuse sa creada ca, de fapt, Christos se întorsese cu adevarat pe pamânt, *ca prea mare e suferinta si infatuarea preotilor.* Ideea navalise în mintea sa încetosata si devenise atât de puternica încât, pentru o vreme, ajunsese sa uite ca toate victoriile sale, modul de viata, felul de a interpreta realitatea, toate laolalta ar fi trebuit închinate întru cinstirea numelui Neasemuitei. Discursul cucernic cu sine al manchegului era suficient de intens ca sa nu mai aiba puterea sa o vada pe Dulcineea urmarindu-l cu binoclul din umbra tufelor de iasomie.

Taranca din Toboso, grasa si cu parul naclait de fuga dupa neînduplecatul don Quijote, îsi musca buzele groase înciudata de aparenta lui lipsa de interes. Vremurile se schimbasera, la fel si odiseea nebunului de Cervantes. Dulcineea, în scurtele ragazuri când Alesul îsi spala fata si oboseala în oglinda apelor, când îsi pieptana parul si barba, alcatuia ode care proslaveau îndemânarea lui, tandretea si dragostea de care era în stare.

('Cai verzi pe pereti!' urla constiinta)

Neîncrederea se cuibarise la sânul ei ca un sarpe. Vedea foarte clar cum cavalerul îi purta culorile, cum îsi urla victoriile amintindu-i numele... si totusi ceva nu mai era ca înainte. Femeia stia ca daca evalueaza dragostea cavalerului înseamna ca îi pune la îndoiala loialitatea. Crizele erau din ce în ce mai dese si îsi luase obiceiul sa se drogheze, desi starea pasagera de aparenta dezbinare de realitate nu era suficienta, însa cannabisul îi reînvia în minte zilele când Neasemuitul îsi racorda sintetizatorul de voce pe frecventa unor clasici peste oasele carora se asezasera o gramada de ani si nisip. Don Quijote iubea clasicii. Asa era el, un nostalgic. Da, si-l amintea foarte bine cântând, asa cum îsi amintea nerabdarea cu care îsi scotea armura coclita de ploi si vânturi, trupul gol si ciolanos, ochii albastri în care se scufunda în timpul tavalelii prin nisipurile Espagnei, pe toate si le amintea. Când stare trecea, Dulcineea, cu mahmureala amintirii staruind sub pleoape, se uita dupa cavaler si nu-l mai vedea. Pe marginea baltilor unde cavalerul poposea nu mai ramâneau decât urmele anvelopelor si petele de ulei ale Rocinantei.

('Rocinante, ca era armasar' 'Ba Rocinanta era iapa', îi raspundea capos Trista Figura)

Ce se alege din dragostea oamenilor? Asta întrebare.

Dulcineea se teleporta pe locul urmatoarei escale a iubitului, caci îl stia. În mintea ei, de tarancuta, Dumnezeu îsi facuse loc si îi daduse darul previziunii. Femeia îsi urma necontenit pornirea cu speranta ca va veni acea zi când Neasemuitul îsi va întoarce din nou fata catre ea. Din obiect al idolatrizarii ajunsese doar o imagine prafuita, însa macar ceva mai avea, si anume speranta.

10. SCRISOARE CATRE CHINEZI

Stimati domni chinezi,

Am aflat prin Retea ca lumea ia atitudine ostila la tendintele dvs. expansioniste, lucru cu care nu sunt de acord. A venit vremea, si ma bucur ca reusiti, sa puneti capat secolului de sihastrie americana în scaunul politistului mondial. A venit vremea, spun, sa instaurati acel 'comunism caldut' cu care ati reusit sa va întretineti si sa aveti cea mai semnificativa crestere economica. Stiu ca datorita embargoului la care ati fost supusi, desi ati utilizat intensiv suprafata tarii, sacul resurselor a ajuns la fund si de aceea nu va mai ajung granitele. Va înteleg. Pai ce-ar fi vrut gibonii imperialisti?

- Sa va înecati?

- Sa piara una dintre cele mai vechi culturi?

- Sa va taiati drâmbele?

- Sa va sufocati?

Pai stiu acesti 'domni', tinichigii ai soartei sarmanilor planetei, ca voi mâncati câini cu usturoi?

Frati migdalati (nu este un termen peiorativ),

- Dati-le la cap.

- Veniti si la mine în Andalusia si scoteti-ne din acest marasm neguros, ca dobitocii care ne guverneaza vietile au reinventat ceea ce în termeni generici poarta numele de Dark Age.

- Sa se termine odata cu regii si împaratii, cu aceste institutii stupide si perimate.

- Faceti o republica mondiala unde sa traim toti în armonie.

- Desfiintati monogamia si hai sa ne iubim pe ruptelea.

Iubite si PreaOnorate Mare Dragon,

Dvs., care va conduceti poporul cu atâta pricepere si îl luminati cu inteligenta specifica marilor conducatori, ar trebui:

- sa cititi rândurile mele (as fi extrem de onorat); - sa stiti ca nu toata lumea va este dusman; - sa mai stiti ca am o iubita, Dulcineea, în satul Toboso, pe care as vrea s-o protejati împotriva trupelor dvs. (stiti ca, la razboi,

violurile sunt inerente); - sa ma recunoasteti daca voi ajunge vreodata macar la câtiva kilometri de dvs. (sunt usor de recunoscut mai ales ca sunt singurul om din Espagna si Andalusia care calareste o motocicleta Suzuki); - sa credeti ca am ajuns sa va iubesc, desi nu va cunosc, numai pentru ceea ce vreti sa schimbati în lume.

Închei aici si promit ca va voi mai scrie.

don Quijote Marele Ratacitor,

P.S. Mai aveti mult cu rusii?

11. OBSESIA CAVALERULUI

'Omul este deasupra masinilor. Domnul l-a înzestrat cu minte, brate si picioare. Omul nu trebuie sa se lase suplinit de masini. El are ceea ce masinile nu au, adica inima Cu inima pot fi preîntâmpinate dezastrele. Masinile nu au inima sa-L iubeasca pe Domnul, Dumnezeul nostru. Calea adevarata nu este cautarea usurintei muncii, ci deschiderea inimii.' Don Quijote subilinie tot paragraful si scrise sub el cu majuscule: *'A DOUA PORUNCA A TESTAMENTULUI MODERN'*, apoi închise laptopul. Statea întins la umbra, lânga motocicleta si se gândea la urmatoarele opt porunci cu care spera sa îndrepte omenirea. Ideea alcatuirii unui decalog îI venise odata cu gândul ca Mesia revenise cu adevarat, *ca altfel nu se poate. Sunt semne.* Se chinuia sa le adapteze la cerintele realitatii,

(ancora realitatii lui era de mult în deriva)

sa I le prezinte lui Christos si sa-L întrebe ce parere are. I se parea un demers formidabil, o încununare a cautarilor lui fara de sfârsit, cât despre cea de-a doua porunca, tot recitind-o, ajunsese un paradox pe care nici chiar el nu mai putea sa-l înteleaga. Se gândi: *daca eu am brate, minte si picioare, de ce sa mai apelez la Rocinanta si la informatia din Retea?*

Deschise din nou fisierul si desena un semn de întrebare în dreptul paragrafului, apoi reciti prima porunca.

'Sa iubesti. Este în firea ta sa iubesti, caci asa a lasat Domnul. Nimeni nu trece deasupra Iubirii, pentru El si pentru semeni deopotriva.' E minunata aceasta porunca, gândea don Quijote, fiind foarte convins ca Iluminarea staruise deasupra atât timp cât putuse sa scrie stângaci si nervos cuvintele.

Se concentra asupra ciocanitului din spatele paduricii de portocali. Acum era mult mai clar. Cavalerul se ridica, încaleca cu greu motocicleta si rasuci cheia în contact. Urletul motorului nauci valea.

Departe, dupa un colt de stânca, femeia Dulcineea lasa binoclul jos oftând si-si sterse sudoarea pe mâneca tricoului. Avea ochii injectati de

concentrare si drog. Îl putea vedea foarte bine si asa, înfruntând grohotisul bolovanos calare pe Rocinante…

('Pe Rocinanta, ca e iapa')

Calugarii, în numar de zece, întinsera omul pe cruce si-i legara mâinile, apoi picioarele. Unul dintre ei scoase dintr-o ladita, aproape cu evlavie, un ciocan ruginit si niste piroane de bronz. Se aseza în genunchi deasupra omului si astepta semnalul. Tocmai atunci navali don Quijote printre ei ca un uragan, urlând ca o fiara.

- Diavolilor! urla.

Calugarii erau atât de uluiti încât, câteva clipe, nici unul nu misca. Tot cavalerul rupse tacerea.

- Luati-va labele murdare de pe El, cacanarilor!

Împunse aerul cu lancea spre calugarul cu ciocanul în mâna, însa acesta evita elegant lovitura puternica printr-o manevra în subspatiu. Disparu din terenul de tinta si aparu câtiva metri mai la nord. Era tulburat, cu fata încordata de teroare.

Lancea vâjâia prin aer încercând sa dibuie mantiile negre, însa calugarii stapâneau bine tehnologia transmutarii si reusira sa se adune undeva, mai departe. Susotira între ei, apoi disparura de tot.

Don Quijote cerceta atent terenul si, vazând ca dusmanul fugise, se apropie de omul rastignit si-i taie legaturile cu vârful lancei.

- Esti liber, Stapân al meu.

Omul se ridica greoi, sub privirile scormonitoare ale cavalerului.

- Multumesc, straine. Daca n-ai fi fost tu… - Nu te grabi sa-mi multumesti. Eu se cade sa multumesc cerului ca mi-a acordat onoarea sa salvez pe Acela care sa ma salveze si sa mai salveze si restul omenirii de cenusa din suflete.

Omul surâse. Avea o înfisare bonoma, patru cozi groase, legate la spate, o fata rotunda ca o luna plina si o mustata subtire.

- Nu sunt cel pe care-l astepti.

- Cum?! Nu esti Christos?

- Îmi pare rau ca te dezmagesc, însa nu.

- Pai atunci, de ce te-au întins pe cruce.

- Ca sunt eretic. Îmi zice Estramadura.

- Cine îti zice?

- Numele, asta mi-e numele. Sancho Estramadura.

- Doamne! îsi puse cavalerul mâna în dreptul inimii si furia de-o clipa îi disparu ca prin farmec. Doamne, îti multumesc din toata inima.

12. A DOUA SCRISOARE CATRE DULCINEEA

Prea credincioasa mea iubita,

Duc dorul zilelor când îti respiram aerul si mai duc dorul noptilor de tavaleala nebuna prin praful Espagnei. Acele zile, nopti, au fost cele mai grozave din viata mea. N-am stiut ce-nseamna dragostea pâna te-am cunoscut, pentru ca, în fapt, esti singura femeie din viata mea si asa o sa ramâi.

Te rog sa-i notezi pe cei care îndraznesc sa se lege de tine cât lipsesc eu, ca îti promit: îi voi aranja. Le voi priponi picioarele de cel mai cacacios pom, asa cum am facut cu Alvarez, care a zis ca esti o curva. Lumea e insolenta, iubita mea si invidioasa. Este în firea ei. Sa nu mai plângi, pentru ca atunci când îti vad lacrimile îmi vine sa darâm toate cubilourile otelariilor Espagnei, ce-or fi ele.

Vezi ca în curând vin chinezii si ti-am pus o vorba buna la Marele Dragon. Daca atunci când ma voi întoarce la tine o sa-mi mai iau si alte femei, sa nu te superi. În curând, acesti minunati oameni de la Rasarit vor domina lumea si ar fi o lipsa de maniere dezastruoasa daca eu, prietenul lor declarat, as tine o singura femeie. Ar fi o ocara. Mi-am pus în gând sa mai îmi iau trei concubine, însa, fii fara grija, nu ma voi culca cu ele. Pe una o s-o pun sa-mi faca spanac cu carne de pui si omleta, alta îmi va spala rufele, iar cu a treia înca nu m-am gândit ce sa fac. În orice caz, cu tine voi avea patru femei. În traditia orientala patru este o cifra care înnobileaza, o cifra cu noroc.

NU UITA: tu vei fi singurul meu asternut!

Divina mea inspiratie,

Presimt ca în curând ma voi gasi cu Christos. Sunt semne. Numai El mai poate sa dezlege acest labirint fara început si sfârsit, încâlcit, în care s-au înfundat oamenii. Ma bate gândul ca de fapt asta e scopul meu: sa-L întâlnesc. Visez sa fac un Decalog si sa i-L ofer cadou. Daca el va crede ca aceste 'porunci' pot guverna lumea si o vor scoate la lumina, atunci voi deveni nemuritor si în Tetamentul Modern va exista o Carte a lui don Quijote de la Mancha.

Dulcineea din Toboso,

Nu stiu de ce am impresia ca ma urmaresti. Poate de vina sunt gândurile mele care converg întruna catre tine. Sau hormonii.

Sunt foarte singur.

Al tau, don Quijote

P.S. M-am gândit: a treia concubina îmi va face frectie.

13. UN MOMENT DE RAZBUNARE DIN VIATA CAVALERULUI

Don Quijote se uita în lungul soselei. Neagra, neteda, serpeasca, pâna sub zare, chiar si dincolo de ea, spre Mediterana, acolo unde Dumnezeu s-a gândit ce sa faca. Ea singura. În rest nimic, nimic în afara mirosului de iasomie.

- Am auzit de tine, îi spuse Sancho Estramadura.

- Ce vorbesti, se mira manchegul, însa în sinea sa se simtea foarte mândru pentru faptul ca faima i-o luase înainte.

- La mine, în Sevilla, înainte sa-mi iau lumea în cap, aveam un receptor-pirat si oarece îndemânare. Asa am aflat ca esti dat în urmarirea politiilor inchizitoriale.

- Numai sa îndrazneasca sa se apropie! amenința don Quijote. Am sa-i jupoi de vii. Se ridica, îsi scoase lancea si o arma. Cerul vânat îl facea si mai maiestuos. O sa-mi fac prastii din boasele lor.

- Vor veni curând, pentru ca stiu precis unde esti. Chiar si acum.

- Asta cum se poate?

- Prin sateliti. Pot vedea si un ac în mijlocul soselei.

Marele Razbunator paru foarte nedumerit.

- Adica, vrei sa spui ca ma pot vedea chiar în clipa asta, aici?

- Mai mult ca sigur.

Cavalerul se gândi o clipa, apoi începu sa râda din ce în ce mai tare în timp ce-si lepada pantalonii din zale fine.

- Chiar acum?

- Chiar asa, raspunse Sancho nelamurit în privinta gesturilor cavalerului.

Don Quijote se apleca si-si îndrepta fundul gol spre burta cerului.

- Uitati-va bine, cacati de ministri în sutana! urla ca un apucat. Ceva pentru visele voastre erotice!

Sancho fu atât de uluit, încât la început nu-si dadu seama de grotescul situatiei, apoi pica în plasa imaginii si dadu drumul unui gâlgâit cristalin.

- Îti voi fi ghid, promise dupa ce se linisti. N-am mai râs atât de tare niciodata. Andalusia este patria mea, desi o spun fara nici o urma de mândrie si o cunosc ca pe propriul buzunar.

- Sa ai patrie nu-nseamna nimic, spuse don Quijote brusc serios, ridicându-si pantalonii.

- Poate pentru tine, dar pentru mine, care am avut un loc al meu, înseamna ceva. Înveti locuri, oameni, devii dependent de ele.

- E o filozofie aiurea, se enerva cavalerul, desi ceea ce spusese contrazicea tot ce crezuse pâna la acel moment. Superb este sa fii liber, sa nu stai în cutiile lor, sa nu platesti impozite si sa te culci cu femei fara sa-ti spuna popii când si cu cine. Asta numesc eu sa fii liber.

Omul Sancho cazu pe gânduri.

- S-ar putea sa ai dreptate si cred ca de-aia te considera periculos.

- De ce?

- Pentru felul tau de a gândi.

- Tu ce crezi?

- Eu nu cred nimic. Învat. Învata-ma, Biruitorule.

- Atunci te numesc cu draga inima scutierul meu si astfel vointa Domnului când mi te-a scos în cale este deplina.

- Primesc. Sper ca într-o buna zi sa schimbi ceva în 'lumea de fier'.

- De asta sa fii sigur.

<u>14. SCURT MESAJ CATRE OFITERUL SUPERIOR ALLECANTE MADRAS Y SOLON</u>

'Maiorule' SUBTITLU: Cacanar caporal,

De ce sa mint ca nu regret când ma urmareai. Simt ca-mi lipseste ceva si anume tu si haituiala fara încetare.

Sunt curios daca mai ai buze. În caz ca mai ai, macar cât doi limbrici, te rog sa ti le pastrezi pentru chinezi, care nu vor întârzia sa vina.

Cu ura, don Quijote Justitiarul Compeador

P.S. Chinezii au curul galben.

<u>15. MAREA LUPTA CU DEMONUL VITEI DE VIE</u>

- Lasa-ma! gâfâia don Quijote, însa Sancho îl tinea strâns în încheietura bratului gâtul costeliv.

Undeva printre lastarii vitei de vie se zarea o sclipire de lumina atât de isterica, încât nu putea fi confundata. Cavalerul simti ochii Dulcineei urmarindu-l prin lentilele binoclului si atunci, cu o sfortare extraordinara nascuta din umilinta posturii în care se afla, cu venele aproape pleznindu-i la tâmple, se smuci din menghina scutierului si îi altoi acestuia un cot între ochi.

Sancho vazu stele verzi si se înmuie. Apoi disparu si lumina, caci vajnicul cavaler sarise în picioare si statea drept ca un munte în fata soarelui.

- Tu, scârnavie! mugi. Tu, fiara nelegiuita!

Îsi scoase lancea si se îndrepta spre masinarie. Era o masina veche si urâta, ruginita, mirosind a ulei, scârtâind, cu zeci de subansamble vuind, derulând travaliul ciclic inventat de o minte matusalemica, aproape la fel de batrâna ca Andalusia. O masinarie, în nici un caz o fiara.

O lovi, îi taie furtunul de cauciuc cu lama ascutita ca briciul, o împunse, însa ea continua sa toarca si sa îngâne scrâsnetul otelului pe otel.

Se opri asudat, cu spatele plin de apa.

Urla si ataca iarasi. Apa trecea neobosita prin tevile masinariei navalind, parca si mai vioaie, de-a lungul rândurilor de vie aliniate frumos, ca la parada, apoi izbucnea draceste prin gâtul aspersoarelor în inima vie a pamântului.

Timpul nu mai exista, spatiul nu mai exista. Nimic nu mai exista în afara cavalerului si a demonului din mintea sa. Amândoi aratau jalnic. Cavalerul, stropit din cap pâna în picioare de ulei ars, rosu de efort si cu parul atârnându-i în suvite groase, iar masina, aproape caricaturizata de loviturile primite, în mijlocul sângelui lubrifiantilor, înca troncanind si carând apa din pamânt spre afara, aproape neobosita.

Cavalerul îi dadu lovitura de gratie când îsi împunse lancea în tabloul electric. E drept ca si el rânji prosteste, cu parul

(aproape ca tepii aricilor)

brusc erectil când simti curentul trecând prin el, însa victoria era de netagaduit, caci tabloul masinariei plezni într-o ploaie de scântei si scâsnetul fiarelor se opri.

Abia târându-si picioarele, don Quijote se aseza în umbra motocicletei, îsi strânse lancea dupa ce îi saruta taisul si îsi trimise gândul catre

Neasemuita. Apoi se simti coplesit de rusine si se gândi la Dumnezeu. Si parca soarele lumina mai tare.

Sancho, cu nasul spart, cu sângele siroindu-i peste buzele groase, însa cu o privire acida în ceafa cavalerului, spuse strepezit:

- Esti psihopat.

Cavalerul se întoarse alene si-l privi în ochi.

- Ce-nseamna ' psihopat '?

- Ceva divin, spuse dupa o vreme Sancho intimidat de privirea injectata care i se înfipsese în a lui. Ceva razboinic, de neînvins, completa gândindu-se ca înca nu alungase suspiciunea.

- Atunci, se îndrepta cavalerul, atunci mie mi se cade onoarea de a fi primul Compeador al Psihopatilor.

- Tie, raspunse Sancho. Numai si numai tie. Se abtinu cu mare greutate sa nu râda, sa nu pravale pe deasupra Andalusiei cel mai nerusinat râs auzit vreodata.

Câtiva calugari se agitau printre rândurile de vie.

Sancho îi privi atent gândindu-se la holocaustul declansat prin actiunea cavalerului.

- N-o sa mai beti vin, porcilor! urla ridicându-se plin de curaj.

Facu câtiva pasi si se sprijini de un spalier.

- Nici o blestemata de picatura pentru burdihanele voastre!

Calugarii reaparura undeva pe un deal. Evident, erau maestri în mânuirea subspatiului si, mai evident, le era frica.

Sancho se simti în siguranta lânga cavaler si atunci, cu o nemarginita recunostinta, se întoarse ca sa-l priveasca. Ramase mut de uimire. Don Quijote dormea cu gura deschisa si cu barba plina de muste albastre.

16. A DOUA SCRISOARE CATRE MARELE INCHIZITOR

Laba Trista,

În caz ca înca nu te-ai cacat pe tine, afla ca o sa descopar, cât de curând, cum fac oamenii tai sa scape de razbunarea lancei mele. Trebuie sa recunosc ca aceasta tehnologie este beton, însa nu se potriveste cu moravurile curtii tale de rahat. Cunosc câtiva hackeri în Sevilla si sper ca, prin ajutorul lor, sa-ti descopar secretele si sa-ti infestez reteaua si satelitii de comunicatie cu cele mai minunate înjuraturi.

Stiu ca ai da orice sa pui gheara pe mine, însa n-o sa reusesti. Am ridiculizat politiile regale ale Espagnei. Cu tine îmi va fi mult mai usor, iar razbunarea va fi si mai dulce.

Saltimbanc Torquemada,

Te chem la ordine.

Vezi ca de o vreme Christos s-a întors printre oameni. Tu si El nu încapeti în lumea asta. Artificiala ta legatura (unilaterala) cu Dumnezeu se va sfarâma ca un lant de sare. Îti vei da seama ca Dumnezeu poarta chiloti tetra când vei cadea din ei.

Sper sa-ti spargi capatâna.

don Quijote Cavaler al Tristei (numai din cauza ta) Figuri,

P.S. Cred cu toata convingerea ca nici n-ai sânge în vene, ci balegar.

17. UNDE SE VA VEDEA CA NEASEMUITA NU ESTE ÎNTOTDEAUNA PRILEJ DE INSPIRATIE

Zarea este întunecata. decât undeva spre vest pâlpâie o geana de lumina. Miroase tare a iasomie si a carne de om ars. Între tufele înflorite, sus, pe o colina, caricaturizând suferinta suprema, se savârseste, pe crucea în flacari, un suflet strain. Sancho se roaga încet pentru el: *'Ia-l Doamne lânga tine si pastreaza-l ca marturie. În tara care zice ca te iubeste, oamenii Îti masluiesc cuvintele si dorintele.'* Îsi lasa sculele lânga atas, îsi îndrepta spatele si privi spre rug. Era transpirat si plin de praf. Hainele decolorate disimulau gramada de ploi, vânturi si nisip prin care îsi târâse cautarile.

('În felul meu sunt ca tine. Scârba de comunitate am cât încape. De la o vreme vagabondez dintr-un loc în altul, numai ca nu stiu ce caut,' îi spusese. Mintise.

' Acum vei sti.' Liniste. Dospirea promisiunii.) - Mai ai mult?

- Nu, Neasemuitule.

- Poti sa ma scutesti de linguseala.

Sancho monta atasul, îsi împaturi sculele într-o cârpa si, câteva clipe, privirile îi alunecara spre o stralucire între tufe.

- Ne urmareste cineva, spuse încet.

Cavalerul îsi scoase lancea si, aplecându-se, disparu în umbrele serii.

Sancho Estramadura ramase sa inspire mirosul amestecat de carne arsa si iasomie. Desi cavalerul parea mult mai aberant în apucaturi decât tot ceea ce se auzise despre el pâna atunci, cu toata nebuneala si porneala împotriva masinariilor si benzinariilor pe care mintea sa înfierbântata i le talmacea în adevarate figuri apocaliptice, cu toate trecerile sale dintr-o extrema în alta, parea, uneori, personificarea singurei ' unelte ' cu care se

putea intra în sufletele oamenilor. Modul de a privi lucrurile îl aseza în fruntea a tot ceea ce însemna gândire în alambicul spiritual al masinariei umane. Tocmai faptul ca se situa în exteriorul mecanismului îl facea sa judece altfel situatiile si omului Sancho i se oferea o alta perspectiva. Asteptându-l pe cavaler îsi reevalua conditia de observator. Don Quijote nu era o satira la adresa societatii, era, privind dogmatic relatiile, un real pericol. Sancho îsi amintea când cavalerul îi spusese ca sigur va schimba ceva în lume si avusese dreptate. Cel putin în privinta lui.

Mirosul amestecat era înca puternic, o parabola a unui drum profund fals.

Don Quijote se ivi dintre tufe cu un binoclu în mâna. Parea profund dezamagit.

-Azi noapte Dumnezeu mi s-a înfatisat sub forma de cal. Era un superb cal alb cu ochii fosforescenti.

- Si?

- Si am crezut ca visul va fi aievea acum, însa nu era decât Dulcineea. Acum chiar ca era dezamagit. Am simtit mirosul transpiratiei ei. Nu stiu cum face ca dispare brusc.

- Fuge prin subspatiu, murmura Sancho.

- Prin ce?

- Este o tehnica pe care credeam ca o stapânesc numai calugarii inchizitoriali, dar cu pirateria asta... - Simteam eu ca ma urmareste, spuse manchegul. Devine sâcâitoare.

- Mda, poate era mai bine sa fi ramas în Toboso. Inima ta trebuie sa ramâna libera când iei decizii.

- Asta da. Cavalerul arunca binoclul si ramase cu gândurile lui. Nici o clipa nu se gândi de unde stie Sancho Estramadura de Toboso si de acea pornire navalnica a inimii lui. Ce oras este în fata noastra?

- Cordoba, dar sper ca n-ai de gând sa intri acolo.

- Ba o sa intru, raspunse capos cavalerul. La noapte. Am conceput un manifest si vreau sa-l împrastii pe strazi.

Departe, sub zare, crucea si carnea se sfarâmara. Disparura dintr-o panorama suprarealista. Ramase doar cerul negru si mirosul staruitor.

<u>18. A TREIA SCRISOARE CATRE DULCINEEA</u>

Femeie,

Oricât de profunda ar fi dragostea mea pentru tine, începe sa ma oboseasca faptul ca ma urmaresti fara încetare. Poate ca ultima scrisoare, în care îti vorbeam despre concubine, te-a mâniat, însa, din pacate, te-a si umplut de suspiciune. Stiindu-ti ochii mereu în ceafa mea, ma inhib. Actiunile mele capata conotatii greu de imaginat, iar lucrurile ies altfel decât cum le-am gândit. Asta nu poate sa fie de bun augur.

Asa ca:

- întoarce-te în Toboso; - vezi-ti de asteptarea ta (daca ma mai iubesti); - pune-ti o lampa cu halogen în baie si studiaza-ti fata (care nu mai e a ta); - lasa-ma sa-mi reevaluez demersurile.

Quinta sparta a întâmplarii,

Sper ca nu este nevoie sa-ti repet ceea ce ti-am spus mai înainte.

Nu ma face sa pun pe alt plan sentimentele mele. Am o misiune care începe sa se cristalizeze si care va fi si întru gloria ta.

Sunt suparat pe tine si trebuie sa ma întelegi. Daca tu ai fi urmarita non-stop, te-ai simti ca un cobai.

Înca al tau, don Quijote

P.S. Daca mai ai obraz, scrie-mi pe adresa din retea: www.conquista.esp

19. MANIFESTUL LUI DON QUIJOTE ÎN CORDOBA

Dupa miezul noptii, don Quijote lipi primul manifest. Iata-i continutul:

Cetateni ai Universului si ai acestui nobil oras, Treziti-va!

* Când v-ati exprimat ultima oara gândurile fara sa va fie frica?

* Câti apropiati dragi au fost arsi pe rug?

* Câte umilinte mai sunteti în stare sa suportati în umbra sutanelor?

* Cum de ati uitat de Dumnezeu si va rugati de rahatul cu ochi Torquemada sa va crute vietile prapadite?

* Ce credeti voi ca este Inchizitia, daca nu o unealta satanica?

* Unde va este sângele latin care a darâmat atâtea orânduiri nedrepte?

* De ce faceti dragoste cu lumina stinsa?

Treziti-va!

Guadalquivirul miroase a rahat de calugari.

don Quijote

20. APEL CATRE CHINEZI

Onorat popor,

Am aflat ca ai depasit Balcanii si Câmpia Panonica ca si cum n-ar fi existat. Am aflat ca acest mars de sanatate ti-a adus bucuria stomacului plin si bucuria imperiului în extensie. Nu te invidiez pentru ca tot cred ca esti calea noastra spre mântuire.

Frati ai mei,

Am umblat singur crezând ca mentalitatea mea de cawboy este suficienta ca sa-mi aduca împlinirea. M-am înselat. Nu poti face mare lucru când în jurul tau sunt mii sau milioane de demoni.

Am bratele obosite, stimati tovarasi.

Prietenul vostru la catarama, don Quijote

P.S. Pacat ca a trebuit sa scufundati Moscova. Pentru mine, contrar asteptarilor, Moscova însemna Rasputin si nu Stalin.

21. O VIZIUNE PSIHOTICA

Cavalerul dormea, chior de beat, în atasul motocicletei, cu capul dat pe spate si cu o sticla de Madera aproape goala strâns lipita la piept. Picioarele îi ieseau caricatural peste marginile cromate, slabe si strânse în cizmele aberante. Ziua se îngâna cu noaptea, însa si cu zâmbetul lui nerusinat si inocent. Cavalerul visa câmpiile Elizee, pline de tauri si demoni, balauri si gândaci de Colorado. Zarea era plina de tufe de iasomie, iar în fundal, cracanat în vârful unei mânastiri apocaliptice, Torquemada se rastea la el: *'Sunt mai aproape de Dumnezeu decât tine, rahatule!'* Urla ca un apucat, însa sângele i se otravise cu frica. Chiar sub el, nervoasa si nerabdatoare, Rocinanta mugea prin esapamente ura unei întregi natii. Cerul era vânat si zdrentuit de fulgere. Dumnezeu vorbea cu preotul negru în maniera argotica. Îl pedepsea. Corectia divina era implacabila si dura. Cel care se crezuse aproape-Dumnezeu suferea cu mâinile arse si trupul betegit de curentii de înalta tensiune, suferea pâna în strafundul sufletului sau împrumutat Satanei. Si totusi

(ca în orice vis apocaliptic)

continua sa urle: *'Sunt mai aproape de Dumnezeu decât tine, rahatule!'* Râdea urlând si mirosea a carne arsa. Visul parea o bucata de realitate, ceva mai dura, însa cavalerul i se daruia cu inconstienta si curajul betivului. Torquemada îi bântuia aproape toate noptile. Era ca un ochi ciclopic, neobosit si scormonitor. Don Quijote înca nu taiase prajina razbunarii sale si nici macar nu-si imaginase momentul când avea s-o faca. Din vârful masochismului sau, haituit de politii si de ura neînfrânata a Marelui Inchizitor, scopul sau se vedea limpede.

Cavalerul dormea zâmbind. În câmpiile Elizee, în chiar fundalul visului sau, doi diavoli îl ciocaneau pe Torquemada cu bâte din lemn de nuc. Erau pitici, negri, aveau coada si coarne. Copitele le erau sudate pe acoperisul mânastirii si, lucrul cel mai înfiorator, diavolii aveau ochii migdalati si dintii ca niste lopeti.

22. A TREIA SCRISOARE CATRE MARELE INCHIZITOR

Cucernic labar,

Ai adus Andalusia în plina Epoca Feudala. Nu numai ca nu exista apa calda, însa n-am vazut, de când am trecut granita, nici macar un cubilou. Pai altfel staruia tara în inima mea. Altfel erau oamenii. Ce pizda ma-tii ai facut din sufletele lor nenorocite?

Ridicolule,

Ti-a spus Reteaua ce gânduri au chinezii? Ti-a spus cumva ca te poti sufoca daca acest brav popor va calca vreodata în landurile iasomiei?

Sper sa mori într-un lift.

Osie a Iadului,

Am citit în Retea despre un om, Angelo Salttera, care a ridiculizat moravurile bisericii, în general, plus papalitatea. A fost sanctificat, de buna seama. Afla ca acel stimabil domn sta acum de-a dreapta Domnului, ceea ce nu este cazul tau. Tu vei sta într-un hârdau plin cu mucii lui Satan.

Ce ma-ta-n cur ai facut cu titlul meu de proprietate?

don Quijote Senior de la Mancha

P.S. Fara post-scriptum.

23. TRADAREA

Degetele ascutite ale scutierului zburasera pe claviatura cu dexteritate, însa si cu o teama morbida. Dupa ce-si terminase mesajul se grabise sa plieze parabolica si s-o ascunda în nisipul murdarit de funingine. Imediat dupa ce terminase se simtise usurat.

Sancho Estramadura iesi dintre tufe încruntat. Hotarârea sa înca nu fusese luata. Cavalerul devenise periculos. La vest, spre Cordoba, începuse revolta. Nu se gândise nici o clipa ca un manifest atât de pueril va avea vreun impact asupra oamenilor. Dupa un bombardament psihologic atât de concentrat, dupa atâtia eretici arsi, crezuse ca Institutia Inchizitiei îsi gasise locul într-un plan la fel de suprarealist ca Divinitatea. Însa teoria era teorie.

Spre vest, asa cum am spus, deasupra Cordobei se adunau norii urii. Holograma Marelui Inchizitor disparuse, la fel si simbolul bisericii.

Sancho Estramadura interpreta imaginile cu inima strânsa. Se afla la o rascruce de drumuri. Sa aleaga între biserica, pe de o parte si cavaler, pe de alta parte. Ca si când dilema n-ar fi fost suficient de naucitoare, iata ca la orizont aparusera chinezii. Sosise momentul adevarului, iar ' scutierul nebuniei de-a lungul Andalusiei' nu era în stare sa-si dea un raspuns. Daca ar fi fost fortat, doar cu o zi înainte, sa aleaga, atunci i-ar fi fost mult mai usor. L-ar fi legat fedeles pe cavaler si l-ar fi dus în fata Inchizitiei, ar fi pledat

(doar de dragul lui)

pentru nebunie si poate ca ar fi reusit sa-l interneze într-u ospiciu. L-ar fi vizitat când i s-ar fi ivit prilejul si i-ar fi dus covrigei. În dosul masluirii realitatii, don Quijote era simpatic. Toate astea ar fi fost pâna ieri, însa, dupa aventura din Cordoba, dupa fuga nebuna pe strazile orasului adormit în mijlocul fricii sale, Sancho Estramadura se trezise complice la un pacat capital. Îi placuse, îl furase nebunia acelor clipe fantastice. Partea sa eretica se destrabalase copilareste risipind manifeste, ferindu-se cu abilitate de proiectilele paralizante ale politiei. Fusese demon în atasul Rocinantei, cot la cot cu cel mai mare copil al Andalusiei. Cu o zi înainte, Sancho se trezise ca îl iubeste pe don Quijote. Sparsesera vitrine, furasera, strazile ramasesera în urma pline de râsul lor, în timp ce orasul îi privea si astepta. Acum Cordoba se trezise din abrutizare si uterul sau adormit zamislea samânta revoltei.

'O zi poate schimba destinul unui om', îsi spuse cu naduf, înca refuzând sa creada ca, de fapt, se centrase pe sentimentele noi pe care le nutrea pentru cavaler. Apoi, brusc, resimti ologirea psihica îndurata atâtia ani, o resimti venind grea si rautacioasa, ametitoare. Resurectia ei din dosul amintirii era un tavalug care ar fi lecuit de curaj orice pornire eroica. *'Poate ca acest nou-nascut al Andalusiei (revolta) va muri în scutece'*, se trezi ca gândeste. Tot frica veche era de vina. În mijlocul durerii sale si al întrebarilor fara raspuns, Sancho Estramadura transpira cautând sa aleaga.

Era aproape miezul zilei când se hotarî.

Îl lega strâns cu benzi adezive si îl înghesui în atas.

Don Quijote, înca mahmur în placenta somnului, nu întelegea ce se întâmpla, abia mai târziu, când se trezi în mijlocul durerii din articulatii, îsi dadu seama de tradare.

- Iuda! Atât spusese, însa în acest nume simplu încapea toata durerea si ura lui. Când cavalerul îsi pierdu libertatea, Cordoba si-o recâstiga, iar Sancho Estramadura porni motorul Rocinantei plângând.

24. TELEGRAMA CATRE OFITERUL SUPERIOR ALLECANTE MADRAS Y SOLON PE CARE CAVALERUL AR FI SCRIS-O DACA NU AR FI FOST LEGAT FEDELES

Maiorule,

Cred ca esti de acord cu mine ca nu exista pacat mai mare decât tradarea. Te-am jignit în fel si chip de-a lungul timpului, însa te-am respectat ca adversar pentru ca te-am avut tot timpul în fata. Ma înclin în fata dumitale.

Domnule colonel,

Daca vreodata, în drumurile dvs. justitiare, va veti întâlni cu un om pe nume Sancho Estramadura, taiati-i testiculele si spuneti-i ca aceasta razbunare târzie vine din partea mea.

Serenissim general,

În prizioneratul meu o sa ma rog pentru sanatatea dvs.

VIVA ESPAGNA!

Cu stima, don Quijote

25. FATA ÎN FATA CU TORQUEMADA

Cu siguranta ca daca n-ar fi fost acea zi nenorocita, Sevilla s-ar fi prezentat altfel, însa norii erau negri spre vest, iar spre nord erau si mai negri. Niciodata capitala Andalusiei nu fusese atât de tacuta în faptul serii, cu toate ordinele stricte. Zumzetul strazii, laolalta cu lucirile stroboscopice ale advertising-ului calugaresc întregeau si romantau figuratia efemera a serii, o scufundau placut în bezna lunii. Însa, de asta data, linistea era aproape deplina, iar lumina minciunii omenesti nu mai otravea seara, astfel ca don Quijote asa reîntâlni Sevilla, muta si neprietenoasa, aproape rece si dura. Din realitatea decrepita, cavalerul cunostea doar aerul. El era mereu acelasi, vechi si plin de pasiunea hidalgilor eterni, îmbalsamat de iasomie si alte parfumuri secrete, niciodata stiute

(alt paradox)

însa întotdeauna usor de recunoscut. Aerul Sevillei. Eternul… eternul plin de poezie.

- Am ajuns! spuse Sancho dur, întrerupând visarea cavalerului.

Îi taie legaturile de la picioare si don Quijote simti bucuria madularelor dezghiocate din strânsoare. Îsi întinse trupul costeliv si surâse.

- Ce binecuvântare!

Uitase. Masluia realitatea.

Sancho îi urmarea cu atentie dezlipirea pasagera, o recunostea.

- Sa mergem, Compeador al Biruintelor, încerca sa prelungeasca duhoarea falsificarii. Îl strânse usor de bratele ascunse în armura. Ne asteapta Torquemada.

Simpla invocare a numelui schimba planurile. Privirea apatica a hidalgului deveni scânteietoare. Pasi ferm pe treptele Palatului Inchizitorial scrâsnind din dinti. Calugarii îi aruncau priviri dusmanoase la adapostul armelor paralizante.

Don Quijote numara 487 de pasi pâna sa se trezeasca fata în fata cu Torquemada. Era asa cum si-l imaginase si cum circulau bârfele prin Retea. Înalt, slab, cu o cicatrice urâta pe obrazul stâng, cu gura schimonosita în arcul orizontului, cu mustata si ' cioc ' si cu niste ochi adânci ca doua puturi.

- În sfârsit, cavaler de rahat. Astea au fost primele lui cuvinte. Si ultimele.

Erau fata în fata.

- În sfârsit, lepadatura a natiei.

Duelul... Cavalerul nu putea fi mai prejos.

Calugarii fugira în subspatiul lor de rahat ca sa nu-si piarda urechile. Ramasera doar ei sa se masoare si sa se scuipe cu privirile. Nu exista stampa mai elocventa pentru acest dispret fara margini care plutea în aerul viciat de lumânari.

Sancho Estramadura, tradatorul quijotismului reinventat, se facuse una cu pamântul, una cu coloanele si temnitele, cu vitraliile si luna seaca de deasupra Sevillei. Sancho Estramadura redevenise nimic.

Timpul sughita nevrotic într-un segment care se relua iar si iar, la nesfârsit, într-un colaps vadit nuantat în artagul duelului, mut si repetativ, bâlbâit, neîndurându-se sa curga, sa-si faca menirea. Era martor.

Cavalerul statea teapan, Torquemada statea teapan, palatul statea teapan, asa cum teapana statea întreaga Andalusie.

Si atunci, în acea încordare care parea fara de sfârsit, când destinul cavalerului statea agatat într-un simplu semn al calaului sau, în aerul greu de ura, navali secretarul inchizitorial cu fata rosie de teroare.

- Au sosit chinezii! urla taraneste.

Nimeni nu lua în seama lipsa lui de maniere. Ei continuau sa se înfrunte, în acel ritual al privirilor înecate în sânge, în acel sfârsit de seara si început de noapte.

Cât sa mai fi durat acea secventa din istoria Andalusiei? Un minut? O ora? Trei ore?

Trupele chinezesti erau pe strazile orasului, în palat si printre coloane, iar Marele Dragon adulmeca nedumerit bâlbâiala acelui timp repetativ.

- Care dintre voi este don Quijote?

Iar Sancho Estramadura socoti ca venise vremea sa se împace cu adânca sa remuscare si iesi în fata ca sa-si puna mâna pe umarul cavalerului.

- El este, Marite Domn. El este prietenul tau.

- Dezlegati-l! tuna imperatorul migdalat. Iar pe ceilalti spânzurati-i de limba.

26. FATA ÎN FATA CU MARELE DRAGON

Planurile duelului se schimbasera. Acum cavalerul devenise jucatorul la serviciu. Marele Dragon îl privea cu bunavointa, iar ceilalti nu contau. Torquemada se scufundase în acea mocirla de nu-conteaza. Era mic si insignifiant, era aproape la fel de neajutorat ca în visul în care diavolii îl ciocanisera cu bâte din lemn de nuc. Sosise vremea sa încaseze.

- Am venit în tara ta, prietene, îi spuse Marele dragon cavalerului, pentru ca mi-ai cerut-o. Eu vreau sa le trag britanicilor cât se poate de repede un spit în cur, însa am facut un mic ocol pentru ca te consider prietenul meu.

- Îmi faci o mare favoare si îti multumesc… Majestate, spuse don Quijote cântarindu-si cu atentie cuvintele. As vrea sa stii ca pentru multi tantalai tu esti personificarea Satanei, însa pentru acest popor amarât esti un eliberator. Ma bucur sa aud ca nu m-am înselat.

- Ce-mi ceri? întreba mai-marele migdalatilor. Zi repede, ca ma grabesc.

Trecuse vremea politeturilor, iar faima de om dintr-o bucata a Marelui Dragon se dovedea întemeiata.

- Vreau sa ma numesti guverator al Espagnei si Andalusiei. De fapt, este o singura tara, îi explica cu rabdare. As vrea sa fac ce vreau aici, sa am puteri nelimitate, iar, în schimb, îti promit ca o sa construiesc un milion de tarcuri în care voi creste gâste si rate pentru armata ta.

Marele Dragon zâmbi si sopti ceva în chineza consilierului sau economic. Râse si acesta,

(pâna si interpretul râse)

însa cavalerul nu putu interpreta daca râsul era o politete sau se datora raspunsului sau.

- Doua milioane de tarcuri, supralicita. Însa nu vreau trupe în tara si nici steaguri din catifea rosie. Noi suntem un popor mândru, cu o cultura mult diferita de a voastra. N-as vrea sa apara frictiuni pe tema asta.

Sancho Estramadura, martor la acest dialog fara precedent, admira luciditatea cavalerului, desi conditiile i se pareau de-a dreptul hazlii. Ce balauri? Ce monstri?

Marele Dragon râse cu gura pâna la urechi.

- Conditiile le pun eu... prietene Ezitase înainte de a spune 'prietene'. pai, pâna la urma cine era acest costeliv îmbracat într-o armura de rahat? Cine era? E-adevarat, scrisese în termeni elogiosi la adresa lui si a poporului chinez, însa asta nu conta atât de mult. Primea zilnic ode si osanale scrise.

- Lumea este a mea, iar tu... cavalere, ar trebui sa întelegi treaba asta. Uite ce-ti propun. Te las guvernator al Espagnei sau cum s-o numi tara asta, însa tu îmi vei reprezenta interesele, vei urma ordinele mele.

- Spune-mi mai clar, ceru încruntat cavalerul.

Are limbrici, se gândi Sancho.

- Pai o sa-ti spun cât se poate de clar. Vreau sa primesti sa devii chinez prin adoptiune si mai vrea ca legea ta primara sa fie cuvâtul meu.

- Te porti ca orice dictator de duzina, raspunse amarât don Quijote. Nu esti mai presus decât el. Arata cu degetul spre Torquemada. Puteti sa va sufocati amândoi.

Marele Dragon surâse. Stia bine lectia orientala, asa ca nu-si lasa mânia sa razbeasca deasupra.

- O sa-ti fac un ultim favor, fost prieten al meu. N-o sa te omor pentru jignire. O sa te exilez.

Cuvintele erau mai tari decât un decret. Don Quijote cazuse în dizgratie, iar saltimbancii curtii ipotetice deja se precipitau sa execute ordinele.

- Poti sa ma exilezi, tarane, însa tara asta n-o s-o îngenunchiezi niciodata.

O spusese. Vâna hidalgilor se adunase în cuvintele lui, la fel si suflul latin. Era chiar ziua de 12 Octombrie, Ziua Hispanitatii. Cine ar fi putut s-o sublinieze mai bine?

- Mai îti cer un favor, încerca don Quijote marea cu degetul. Da-mi-l pe Sancho Estramadura. Sa mearga cu mine.

- Ia-l, raspunse Marele Dragon uluindu-i pe toti. Sa nu crezi ca nu ti-am apreciat bunavointa de pâna acum.

Si Sancho Estramadura, alaturi de cavaler, lua drumul Kenyei.

27. CELE TREI SCRISORI DIN EXIL, SUPRANUMITE ''SCRISORILE DE AUR'', CARE AU FONDAT DONQUIJOTISMUL TARZIU

SCRISOAREA I.

Coasta mea lipsa,

Se spune ca dupa ce Dumnezeu a creat Andalusia si celelalte s-a gândit la un guvernator al jocului sau divin. Astfel a aparut barbatul Adam si pentru ca nu era împlinit în sihastria începuturilor, a facut femeia. Ma înclin în fata întelepciunii Sale. Într-o lume a barbatilor homosexualitatea ar fi fost ceva firesc. Daca Dumnezeu nu s-ar fi gândit sa faca femeia, Biblia s-ar fi scris altfel, iar istoria de astazi nu ar fi existat.

Vis al meu,

Ne-am tavalit prin nisipurile Espagnei de ne-au sarit capacele. Stiu, ti-am mai spus asta. Poate ca felul cum am spus-o suna vulgar, însa sunt de parere ca si vulgaritatea are poezia ei. Face parte din noi, din viata de zi cu zi. Este naturala si nu trebuie s-o romantezi. Asta ar însemna s-o masluiesti si nu vad ce rost ar avea sa inventam masti. Asa ne-a lasat Creatorul. Sa-mi fie cu iertare, însa si când trag un vânt, tot eu sunt. E-adevarat, ceva mai putin tandru.

Unde te ascunzi?

Ca în inima mea ti-ai pastrat locul si cred ca orice barbat din lumea asta, cu exceptia gaoazelor inchizitoriale, are o femeie în el pe care o poarta oriunde s-ar duce.

Esti în natura mea de nomad. Si te iubesc.

Iubita mea,

Sunt într-o tara care habar n-am cum se numeste. Pe aici oamenii au pielea ca smoala si cred ca sunt un zeu când ma vad calare pe Rocinanta. Poate ca sunt un zeu mai mic si nu stiu. Poate e vointa lui Dumnezeu. Pâna si aceasta mica victorie, într-o tara care tot nu-mi aduc aminte cum se cheama, ti-o închin tie.

Indulgento,

Am fost dur uneori cu tine, însa tot sper ca nu mi-ai luat-o în nume de rau. Pe vremea aia credeam ca sosise Christos pe pamânt, dar se vede treaba ca m-am înselat. Nu te supara. Am trecut printr-o vreme a aburelii.

Sper ca viata ta sa fie mai luminoasa decât a mea si mai sper ca într-o buna zi ne vom reîntâlni.

Madona a noptilor mele stinghere,

Cu riscul de a fi mojic trebuie sa-ti spun ca:

- am avut cele mai intense vise erotice cu tine; - m-am culcat cu o negresa si nici nu mi-am dat seama ce mi s-a întâmplat; parca m-as fi culcat cu noaptea, asta una, iar în al doilea rând pot sa-ti spun ca am transpirat ca un cal.

Dragostea este lumina calauzitoare.

Degeaba îmi spune Sancho ca mai sunt si alte femei în lume. Or mai fi, însa stiu bine ca tu esti coasta mea lipsa.

Al tau pentru vecie, don Quijote

P.S. În semn de pretuire pentru tine am scris aceasta scrisoare cu sângele meu.

SCRISOAREA a II a.

Chinezoii mei mici, SUBTITLU: Catre orice popor expansiv

Mi-ati sterpelit laptop-ul, asa ca ma vad nevoit sa va scriu în cel mai rudimentar mod cu putinta. Folosesc hârtie, o pana de strut si zeama fermentata din rahat de cimpanzeu. Sunt niste ingrediente ca lumea, care, oarecum, reflecta bunavointa mea pentru voi.

Multumita voua traiesc într-o tara fara nume care habar n-are de mijloacele moderne de comunicare. Voi pierdeti. V-ati privat singuri de cele mai poetice mesaje pe care le-ati fi putut primi.

Lastunii mei,

Ati arat Asia, Europa si Africa. Poate ca într-un viitor apropiat urmeaza America si poate ca bagati o raita sa mirositi si basinile focilor.

N-o sa supuneti niciodata Espagna si Andalusia. De fapt, n-o sa supuneti nici un popor. Poate ca aveti copitele murdare de pamântul altor tari, însa sufletul lor nu va încapea niciodata în plamânii vostri mici.

Ma doare o masea, stimati chinezi.

'Mare' dragon de buzunar,

Îmi poti privi curul din vârful muntelui tau de nisip? Uita-te bine, caci numai el va fi luna ta noua.

Bulbucatilor pe jumatate,

Va urasc si, ca sa folosesc un eufemism, va ordon: Ja la câinii vostri cu usturoi!

don Quijote Compeador într-o tara de rahat

SCRISOAREA a III a.

Catre mine.

Stimate cavaler,

Ce ti-a ramas? Raspuns: onoarea, iubirea unei femei, credinta si suflul hidalgilor eterni.

Sunt lucruri care reprezinta viata unui om. Afara de o lespede rece, ele vin sa completeze istoria lampii sale efemere. În rest nimic.

1999